

Ware Christelijke Religie

Vervolg van Hoofdstuk 3

185. Hieraan zullen vier gedenkwaardigheden worden toegevoegd.

De eerste is deze: in de geestelijke wereld bestaan evenzeer klimatologische zones als in de natuurlijke wereld.

Er bestaat hoegenaamd niets in deze wereld dat ook niet in die andere is, maar ze verschillen van oorsprong.

In de natuurlijke wereld zijn de verschillen van de klimaten overeenkomstig de afstanden van de zon vanaf de evenaar; in de geestelijke wereld zijn ze overeenkomstig de afstanden van de aandoeningen van de wil en de daaruit voortvloeiende gedachten van het verstand, tot de ware liefde en tot het ware geloof.

In de koude zones in de geestelijke wereld verschijnen dergelijke dingen zoals in de koude zones in de natuurlijke wereld.

Er verschijnen daar bevroren stukken land en water, die ook bedekt zijn met sneeuw.

Daarheen komen en daar wonen diegenen, die in de wereld hun verstand, vanuit een traagheid om over geestelijke dingen te denken, in slaap gebracht hebben.

Tevens waren ze zo traag geweest dat ze niet enig nut hebben kunnen doen; ze worden noordenwind-geesten genoemd.

Eens voelde ik de wens zo'n streek in een koude zone te zien, waar deze noordelijke geesten waren, en ik werd kort daarop in de geest naar het noorden gebracht, tot aan de streek, waar al het land met sneeuw bedekt en al het water tot ijs bevroren was.

Het was de dag van de sabbat, en ik zag daar mensen, dat wil zeggen, geesten van eenzelfde gedaante als waarin de mensen van de wereld zijn.

Wegens de koude droegen ze om het hoofd een leeuwenhuid, waarvan de mond aan hun mond was aangepast.

Hun lichaam was van voren en van achteren tot over de lendenen met luipaardvellen bedekt, en hun voeten waren bedekt met berenhuid.

Ik zag er ook een aantal in wagens rijden, waarvan er sommige waren uitgesneden in de vorm van een draak, waarvan de horens naar voren waren gericht.

Deze wagens werden getrokken door kleine paarden, waarvan de staarten waren afgeknipt.

Ze renden als verschrikte wilde dieren, en de menner dreef hen, terwijl hij de teugels in de handen hield, voortdurend aan en dwong hen tot snelheid.

Tenslotte zag ik dat de groepen naar een tempel toegingen, die, omdat hij met sneeuw was bedekt, niet zichtbaar was.

De tempelwachters echter ruimden de sneeuw en groeven een pad voor hen die voor de eredienst kwamen; dezen stapten uit de wagens en gingen naar binnen.

Het werd mij ook gegeven de tempel van binnen te zien; hij was verlicht door een overvloed van luchters en toortsen.

Het altaar daarbinnen was van gehouwen steen, waarachter een bord hing met het opschrift: de Goddelijke Drievuldigheid, Vader, Zoon en Heilige Geest, die wezenlijk één God zijn, maar persoonlijk drie.

Eindelijk beklom de priester, die bij het altaar stond, nadat hij driemaal voor de altaartafel geknield had, met een boek in de hand de kansel.

Hij begon een verhandeling over de Goddelijke Drievuldigheid; en riep uit: 'O, welk een groot mysterie, dat God in het allerhoogste een Zoon van eeuwigheid aan heeft verwekt en door Hem de Heilige Geest heeft uitgezonden; deze drie zijn verbonden door hun wezen, maar onderscheiden zich door hun eigenschappen: de toerekening, de verlossing en de werking.

Als we deze dingen echter met de rede beschouwen, dan verduistert het inzicht en er komt een vlek voor, zoals voor het oog van iemand die zijn blik strak op de zon vestigt.

Laten we daarom, mijn toehoorders, wat dit betreft het verstand gevangen houden onder de gehoorzaamheid van het geloof.' Hierna riep hij opnieuw: 'O, welk een mysterie is ons heilig geloof, dat hierin bestaat, dat God de Vader de gerechtigheid van de Zoon toerekent, en de Heilige Geest zendt, die vanuit deze toegerekende gerechtigheid het loon der rechtvaardiging werkt.

In het kort samengevat is dit: de vergeving van de zonden, de vernieuwing, de wederverwekking en de zaligmaking.

Ten aanzien van de invloed of de werking daarvan weet de mens niet meer dan de zoutpilaar waarin de echtgenote van Lot werd veranderd en ten aanzien van de inwoning van deze toegerekende gerechtigheid of ten aanzien van de staat daarvan weet hij niet meer dan een vis in de zee.

Maar, mijn vrienden, er ligt een schat daarin, zó omsloten en verborgen, dat er niet het kleinste deeltje van te voorschijn treedt; laat ons daarom, ook wat dit betreft, het verstand gevangen zetten onder de gehoorzaamheid van het geloof.' Na enig zuchten riep hij opnieuw uit: 'O, welk een mysterie is de uitverkiezing.

Een uitverkorene wordt hij, aan wie God dit geloof toerekent, dat Hij naar vrijwillig goeddenken en uit zuivere genade uitstort in wie Hij wil en wanneer Hij wil.

De mens is, wanneer het ingegoten wordt, als een boomstronk, maar hij wordt, als het eenmaal ingegoten is, als een boom.

De vruchten, die de goede werken zijn, hangen weliswaar aan die boom, wat in uitbeeldende zin ons geloof is, maar toch hangen ze daarmee niet samen, en daarom dankt die boom zijn waarde niet aan de vrucht.

Maar aangezien dit enigszins kettters klinkt, maar het desondanks een mystieke waarheid is, zo laat ons, mijn broeders, het verstand gevangen houden onder de gehoorzaamheid van dit geloof.' En opnieuw, na een korte pauze, stond hij op, alsof hij nog iets uit zijn geheugen wilde ophalen, en ging verder: 'Uit de grote menigte mysteries zal ik nog dit ene halen, namelijk dat de mens in geestelijke dingen nog geen greintje vrije wil heeft.

De hooggeplaatsten en de leiders van onze orde zeggen immers in hun theologische canons *1), dat de mens in de dingen, die tot het geloof en de zaligheid behoren, en die in het bijzonder geestelijke dingen worden genoemd, hoegenaamd niets kan willen, denken en begrijpen en zichzelf niet eens geschikt kan maken en aanpassen om dit wel te kunnen.

Daarom zeg ik uit mijzelf, dat de mens uit zichzelf over deze dingen niet anders dan vanuit de rede kan denken en vanuit dat denken kan praten als een papegaai, een ekster of een raaf.

De mens is dus in geestelijke dingen waarlijk een ezel, en alleen in natuurlijke dingen een mens.

Maar, mijn vrienden, laat ons hierin als in de overige dingen, het verstand gevangen zetten onder de gehoorzaamheid van het geloof, opdat het uw verstand niet ergert.

Want onze theologie is een bodemloze afgrond en als u daarin de blik van het verstand werpt, zult u wegzinken en als een schipbreukeling vergaan.

Maar hoort echter dit: wij zijn niettemin in het licht zelf van het Evangelie, dat hoog boven onze hoofden blinkt; maar, o wat jammer, onze hoofdharen en het bot van onze schedel verhinderen en weerhouden het binnendringen van het licht in het vertrek van ons verstand.' Nadat hij dit had gezegd daalde hij af van het preekgestoelte, en nadat hij bij het altaar een gebed gesproken had, en de eredienst geëindigd was, trad ik op een groepje toe dat met elkaar stond te praten.

Hierbij stond ook de priester tegen wie de omstanders zeiden: ‘Wij danken u met onsterfelijke dank voor zo’n prachtige en aan wijsheid rijke preek.’ Maar toen zei ik tegen hen: ‘Hebt u er iets van begrepen?’ Ze zeiden: ‘Alles hebben we met gespitste oren toegehoord; maar waarom vraagt u of we het begrepen hebben? Staat het verstand bij zulke dingen niet stil?’ De priester voegde aan deze woorden nog dit toe: ‘Aangezien u heeft toegehoord en niet heeft begrepen, bent u gelukkig, want daarvandaan ontvangt u de zaligheid.’ Daarna sprak ik met de priester en vroeg hem of hij een titel had.

Hij antwoordde dat hij inderdaad een gelauwerd meester was, waarop ik zei: ‘Meester, ik hoorde u over de mysteries prediken.

Indien u de mysteries weet zonder iets te weten van hetgeen ze bevatten, weet u eigenlijk niets.

Want ze zijn slechts als fraai bewerkte kisten met drie sloten gesloten; als u deze niet opent en naar binnen kijkt, wat door het verstand moet gebeuren, dan weet u niet of daarin kostbare, dan wel waardeloze of schadelijke dingen liggen.

Er zouden ‘slangeneieren en spinnenwebben’ in kunnen zijn, volgens de beschrijving bij Jesaja’ (59:5).

Bij deze woorden keek de priester mij grimmig aan en de vereerders gingen heen en stapten in hun wagens.

Ze waren dronken van de tegenstrijdigheden, ver dwaasd door de zinledigheden, en omhuld door dikke duisternis in alle dingen van het geloof en in de middelen die tot de zaligheid strekken.

- 1) *letterlijk: richtsnoer. Het woord canon wordt sinds de derde eeuw gebruikt om die bijbelboeken aan te duiden die als het Woord van God gezaghebbend zijn. Het verschilt per traditie welke bijbelboeken dat zijn.*

186. Tweede gedenkwaardigheid.

Eens vroeg ik mij in mijn gedachten af, in welk gebied van het gemoed de theologische dingen bij de mens zetelen.

Aangezien het geestelijke en hemelse dingen zijn, geloofde ik eerst dat die in het hoogste gebied zouden liggen.

Het menselijk gemoed is immers in drie lagen onderscheiden, zoals een huis met drie verdiepingen; en net als de woningen van de engelen in drie hemelen.

Toen stond een engel naast me die zei: ‘De theologische dingen verheffen zich bij hen die het Ware liefhebben omdat het waar is, tot in het hoogste gebied, omdat daar hun hemel is.

Zij bevinden zich in het licht waarin de engelen zijn.

De zedelijke dingen echter, theoretisch onderzocht en duidelijk ingezien, plaatsen zich onder de vorige in het tweede gebied, aangezien die met de geestelijke dingen verbonden zijn.

De politieke dingen komen hieronder in het eerste gebied.

De wetenschappelijke dingen echter, waarvan er vele zijn, en in geslachten en soorten kunnen worden ondergebracht, vormen de deur tot die hogere streken.

Zij, bij wie de geestelijke, zedelijke, politieke en wetenschappelijke dingen op deze wijze aan elkaar zijn ondergeschikt, denken wat ze denken en doen wat ze doen uit rechtvaardigheid en oordeel.

Dit, omdat het licht van het ware, dat ook het licht van de hemelen is, uit de hoogste streek de daarop volgende dingen verlicht, zoals het licht van de zon dat voortgaat door de ether en de atmosfeer en het gezicht van de mens, de dieren en de vissen verlicht.

Anders is het gesteld met de theologische dingen bij hen die het ware niet liefhebben omdat het waar is, maar ter wille van de roem van hun naam.

Bij hen zetelen de godsdienstige dingen in de laagste streek, waar de wetenschappelijke dingen zijn, waarmee die zich bij sommigen vermengen, en bij anderen zich niet vermengen kunnen.

In hetzelfde gebied maar dan lager zijn de politieke dingen, en daaronder weer de zedelijke dingen, aangezien bij hen de beide hogere streken aan de rechterzijde niet geopend zijn. Daarom hebben zij niet enige innerlijke rede van het oordeel, noch enige aandoening van gerechtigheid. Ze hebben slechts een spitsvondigheid, waardoor ze over elke zaak als uit inzicht kunnen spreken, en al wat zich voordoet als uit de rede bevestigen kunnen. Maar de objecten van de rede die ze voornamelijk liefhebben, zijn valsheden, daar deze met de bedrieglijkheden samenhangen. Vandaar komt het dat er zo velen in de wereld zijn, die de waarheden van de leer vanuit het Woord niet beter zien dan de blindgeborenen, en die, als zij ze horen, de neusvleugels dichtklemmen, opdat de geur daarvan hen niet bevangt en braken opwekt. Daarentegen openen zij voor de valsheden al hun zintuigen, en zuigen deze op zoals walvissen water.

187. Derde gedenkwaardigheid.

Toen ik eens in gedachten verzonken was, over de draak, het beest en de valse profeet, waarover in de Openbaring wordt gehandeld, verscheen aan mij een engelgeest die vroeg: ‘Waarover denkt u na?’ Ik zei: ‘Over de valse profeet’.

Toen vervolgde hij: ‘Ik zal u naar de plaats brengen, waar diegenen zijn, die onder de valse profeet worden verstaan’.

Hij zei verder dat zij dezelfde zijn, die in het dertiende hoofdstuk van de Openbaring worden verstaan onder het beest uit de aarde, dat twee horens had zoals een lam, en sprak als de draak. Ik volgde hem, en ziet, ik zag een grote menigte; in het midden bevonden zich kerkvorsten die onderwezen hadden, dat niets anders de mens zalig maakt dan het geloof in de verdienste van Christus, en dat de werken goed zijn, maar niet bijdragen tot de zaligheid; niettemin moeten die uit het Woord worden onderwezen, opdat de leken, vooral de eenvoudigen, steviger in de banden van de gehoorzaamheid jegens de overheid worden vastgehouden, en als door de godsdienst, dus innerlijk, aangespoord worden om de zedelijke naastenliefde in de praktijk te brengen.

Toen een van hen mij zag, zei hij: ‘Wilt u onze tempel zien, waarin een beeld staat, dat ons geloof uitbeeldt?’ Ik ging met hem mee en ik zag een prachtig gebouw; in het midden ervan stond het beeld van een vrouw, gekleed in een scharlakenrood gewaad; in de rechterhand hield ze een gouden munt en in de linkerhand een parelsnoer.

Maar zowel het beeld als de tempel waren aan de fantasie ontsprongen; want de helse geesten kunnen door fantasieën prachtige dingen uitbeelden door de innerlijke dingen van het gemoed te sluiten en alleen de uiterlijke dingen daarvan te openen.

Toen ik echter bemerkte dat het zulke begoochelingen waren, bad ik tot de Heer en terstond werden de innerlijke dingen van mijn gemoed geopend.

Toen zag ik in plaats van een prachtige tempel een huis vol kieren vanaf het dak tot aan de grond toe, zonder een enkele samenhang.

In plaats van de vrouw zag ik in dat huis een afgodsbeeld hangen, waarvan het hoofd gelijk was aan dat van een draak, het lichaam als een pardel *) , de voeten als die van een beer en de mond als die van een leeuw, dus geheel en al zoals het beest beschreven wordt in (Openbaring 13:2).

In plaats van vaste grond was er een moeras, waarin een menigte kikvorsen was.

Er werd mij gezegd dat onder het moeras een grote gehouwen steen lag, waaronder het Woord diep verborgen lag.

Nadat ik dat gezien had, zei ik tot de magiër: ‘Is dit uw tempel?’ Hij beaamde dat, maar toen werd plotseling ook bij hem het innerlijk gezicht geopend, waardoor hij hetzelfde zag als ik.

Toen hij dat zag riep hij met luide stem: ‘Wat is dit en waar komt dit vandaan?’ Ik zei:

‘Dit is vanuit het hemelse licht, dat de hoedanigheid van elke vorm onthult en dus de hoedanigheid van uw geloof, dat afgescheiden is van de geestelijke naastenliefde.’ Op hetzelfde ogenblik stak de oostenwind op en vaagde de tempel met het beeld weg en droogde ook het moeras op en legde op deze wijze de steen bloot waaronder het Woord lag.

Daarna waaide een warmte als die van de lente uit de hemel en zie toen verscheen op dezelfde plaats een tabernakel *2) dat er qua vorm eenvoudig uitzag.

De engelen die bij mij waren zeiden: ‘Zie, de tabernakel van Abraham, zoals deze was toen de drie engelen bij hem kwamen en hem aankondigden dat Isaäk geboren zou worden.

Het lijkt in onze ogen nu eenvoudig, maar toch wordt hij steeds prachtiger, naar gelang van de invloeiing van het hemelse licht.’ Daarop werd het hun gegeven de hemel te openen waarin de geestelijke engelen zijn die in de wijsheid zijn en toen verscheen die tabernakel vanuit het daaruit invloeiende licht als een tempel, gelijk aan die in Jeruzalem.

Toen ik naar binnen keek, zag ik de grondsteen waaronder het Woord was neergelegd.

Het was rondom bezet met edelstenen, waar vanuit als het ware een bliksem straalde op de wanden, waarop vormen van cherubijnen *3) waren en de glans gaf daaraan prachtige kleurschakeringen.

Toen ik dit bewonderde zeiden de engelen: ‘U zult iets zien dat nog wonderbaarlijker is.’ Het werd hun gegeven, de derde hemel te openen, waarin de hemelse engelen zijn die in de liefde zijn.

Toen verdween door het daaruit invloeiende vlammeende licht deze tempel geheel en al, en op die plaats werd de Heer alleen gezien die op de grondsteen stond, die het Woord was, in dezelfde gedaante, zoals Hij aan Johannes was verschenen, (Openbaring 1).

Maar aangezien de innerlijke dingen van de gemoederen van de engelen toen met een heiligheid vervuld werden, waardoor ze werden bezielde op hun aangezichten neer te vallen, werd door de Heer de weg van het licht uit de derde hemel onmiddellijk gesloten.

Toen werd de weg van het licht uit de tweede hemel geopend, waardoor de vorige aanblik van de tempel terugkeerde, alsmede die van de tabernakel, maar deze stond nu in het midden van de tempel.

Hiermee werd verduidelijkt wat in de Openbaring, wordt verstaan onder deze woorden: ‘Ziet, de tabernakel Gods is met de mensen, en Hij zal met hen wonen’, (Openbaring 21:3), en onder deze: ‘Ik zag geen tempel in het Nieuwe Jeruzalem, want de Heer God almachtig is haar tempel, en het Lam’, (Openbaring 21, 22).

1) *luipaardachtig dier*

2) *tent, veldhut, rijk versierd kastje waarin de hosties worden bewaard (r.-k.), tempel*

3) *traditioneel een engel van de hoogste orde*

188. Vierde gedenkwaardigheid.

Aangezien het mij uit de Heer gegeven is de wonderbaarlijke dingen te zien die in de hemelen en onder de hemelen zijn, zo moet ik, op bevel, vermelden, wat gezien werd.

Ik zag een prachtig paleis en in het binnenste daarvan een tempel.

In het midden van de tempel stond een gouden tafel, waarop het Woord lag; ernaast stonden twee engelen.

Rondom de tafel stonden zetels in een driedubbele rij.

De zetels van de eerste rij waren bedekt met een doek van purperkleurige zijde, de zetels van de tweede rij met een doek zijde van hemelsblauwe kleur en de zetels van de derde rij met een wit stuk doek.

Onder het dak, hoog boven de tafel, was een baldakijn gespannen, flonkerend van edelstenen, waarvan de glans blonk als een regenboog, wanneer de hemel na de regen opklaart.

Op hetzelfde ogenblik werden de zetels ingenomen door evenzoveel leden uit de geestelijkheid, allen bekleed met de gewaden van het priesterlijke ambt.

Aan de ene zijde was een schatkamer, waar een engel stond als wachter en waarin blinkende

gewaden netjes waren neergelegd.

Het was een concilie, samengeroepen uit de Heer en ik hoorde een stem uit de hemel zeggen: 'Beraadslaagt', maar ze zeiden: 'Waarover?' Er werd gezegd: 'Over de Heer de Zaligmaker en over de Heilige Geest.' Maar toen ze daarover nadachten waren ze niet in verlichting en daarom baden ze.

Toen vloeide uit de hemel een licht neer dat eerst hun achterhoofd verlichtte, daarna de slapen en tenslotte hun aangezichten.

Toen begonnen ze te beraadslagen, en zoals bevolen was eerst over de Heer de Zaligmaker.

De eerste vraag en overweging was deze: Wie nam het menselijke aan in de maagd Maria? Een engel die bij de tafel stond waarop het Woord lag, las hun het volgende bij Lucas voor: 'De engel zei tot Maria: Zie, gij zult zwanger worden en een Zoon baren, en zult Zijn naam heten Jezus; deze zal groot zijn en de Zoon des Allerhoogsten worden genoemd'.

En Maria zei tot de engel: 'Hoe zal dat geschieden daar ik geen omgang met een man heb'.

De engel antwoordde: 'De Heilige Geest zal over u komen en de kracht des Allerhoogste zal u overschaduwden; daarom zal ook dat Heilige, dat uit u geboren zal worden, Gods Zoon worden genoemd', (Lucas 1:31,32,34,35).

Verder las hij ook de volgende plaats bij Mattheüs: 'De engel zei tot Jozef in de droom: Jozef, gij zoon van David, wees niet bevreesd, Maria, uw verloofde, tot u te nemen, want hetgeen in haar geboren is, dat is uit de Heilige Geest'.

En Jozef bekende haar niet, totdat zij haar eerstgeboren Zoon gebaard had; en hij gaf Hem de naam Jezus', (Mattheüs:1:20,25).

Bovendien las hij nog enige plaatsen uit de evangelisten, zoals: 'En zie, een stem uit de hemelen zei: Deze is Mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik Mijn welbehagen heb'; 'Terwijl hij nog sprak, zie daar overschaduwde hen een lichtende wolk, en zie een stem uit de wolk zei: Deze is Mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik Mijn welbehagen heb', (Mattheüs 3:17; 17:5); 'Niemand heeft ooit God gezien, de eniggeboren Zoon, die aan de boezem van de Vader is, die heeft Hem doen kennen'; 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat eenieder die in Hem gelooft, niet verloren zal gaan, maar eeuwig leven zal hebben'; verder ook, 'maar deze [tekenen] zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, en opdat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn naam', (Johannes 1:18; 3:16; 20:31), en nog tal van andere plaatsen, waar de Heer naar Zijn Menselijke, Zoon van God wordt genoemd, en waar Hijzelf uit Zijn Menselijke, Jehovah Zijn Vader noemt.

Verder ook uit de profeten, waar het voorzeggd wordt, dat Jehovah Zelf in de wereld zou komen; onder deze plaatsen ook de volgende twee bij Jesaja: 'Men zal te dien dage zeggen: Ziet, Deze is onze God, die wij verwacht hebben, dat Hij ons bevrijde; Deze is Jehovah die wij verwacht hebben; laten wij juichen en ons verblijden in Zijn heil', (Jesaja 25:9); 'Een stem van een roepende in de woestijn: Bereidt de weg van Jehovah, maakt recht in de verlatenheid een baan voor onze God; want de heerlijkheid van Jehovah zal geopenbaard worden, en zij zullen zien, alle vlees tegelijk: Ziet de Heer Jehovih komt in sterkte; als Herder zal Hij Zijn kudde weiden', (Jesaja 40:3, 5, 10, 11).

De engel zei verder: 'Aangezien Jehovah Zelf in de wereld is gekomen en het Menselijke heeft aangenomen, wordt Hij bij de profeten Heiland en Verlosser genoemd.' Daarop las hij hun de volgende plaatsen voor: 'Enig en alleen onder ulieden is God, en er is anders geen God meer; voorwaar, Gij zijt een verborgen God, de God Israëls, de Heiland', (Jesaja 45: 14,15); 'Ben ik niet Jehovah, en er is geen God meer behalve Mij; een rechtvaardige God en een Heiland, behalve Mij is er niet', (Jesaja 45:21,22); 'Ik ben Jehovah, en er is geen Heiland behalve Mij', (Jesaja 43:11); 'Ik ben Jehovah uw God, en een God behalve Mij zult Gij niet erkennen, en er is geen Heiland behalve Mij', (Hosea 13:4); 'Opdat alle vlees wete, dat Ik ben Jehovah, uw Heiland en uw Verlosser', (Jesaja 49:26; 60:16); 'Wat onze Verlosser betreft, Jehovah Zebaoth is Zijn naam', (Jesaja 47:4); 'Hun Verlosser, de sterke Jehovah Zebaoth is Zijn naam', (Jeremia 50:34); 'O, Jehovah, mijn

Rotssteen en mijn Verlosser', (Psalm 19:15); 'Alzo zei Jehovah, uw Verlosser, de Heilige Israëls: Ik ben Jehovah uw God', (Jesaja 48:17; 43:14; 49:7; 54:8); 'Gij Jehovah, onze Vader, onze Verlosser uit de eeuw is uw naam', (Jesaja 63:16); 'Alzo zei Jehovah, uw Verlosser: Ik Jehovah maak alle dingen, en alleen uit Mijzelf', (Jesaja 44:24); 'Alzo zei Jehovah, de Koning Israëls, en zijn Verlosser Jehovah Zebaoth: Ik ben de Eerste en de Laatste, en behalve Mij is er geen God', (Jesaja 44:6); 'Jehovah Zebaoth is Zijn naam, en uw Verlosser de Heilige Israëls; Hij zal de God van de ganse aarde genoemd worden', (Jesaja 54:5); 'Ziet, de dagen komen, wanneer Ik aan David een gerechte Spruit zal verwekken, die als Koning regeren zal, en dit is Zijn naam: Jehovah onze Gerechtigheid', (Jeremia 23:5, 6; 33:15, 16); 'Te dien dage zal Jehovah tot Koning zijn over de ganse aarde, te dien dage zal Jehovah één zijn, en Zijn naam één', (Zacharia 14:9).

Door al deze plaatsen bevestigd, zeiden degenen, die op de zetels zaten eensgezind, dat Jehovah Zelf het Menselijke had aangenomen om de mensen te verlossen en zalig te maken.

Maar toen werd een stem gehoord vanuit de rooms-katholieken die zich achter het altaar hadden verborgen: 'Hoe kan Jehovah God Mens worden; is Hij niet de Schepper van het heelal?' Een van degenen die op een zetel van de tweede rij zat, keerde zich om en zei: 'Wie was het dan?' Degene die achter het altaar stond en nu ernaast, antwoordde: 'De Zoon van eeuwigheid aan'.

Maar hij kreeg ten antwoord: 'Is de Zoon van eeuwigheid aan volgens uw belijdenis niet ook de Schepper van het heelal? En wat is een van eeuwigheid aan geboren Zoon en God? En hoe kan het Goddelijk Wezen, dat één en ondeelbaar is, gescheiden worden, en een deel daarvan neerdalen en niet tevens de totaliteit?' De tweede overweging met betrekking tot de Heer was deze, of de Vader en Hij op deze wijze niet één zijn, zoals ziel en lichaam één zijn.

Ze zeiden, dat dit daaruit volgde, omdat de ziel uit de Vader is.

Toen las een van hen, die op de derde rij zaten, uit de geloofsbelijdenis, die de athanasische wordt genoemd, het volgende voor: 'Hoewel onze Heer Jezus Christus, Gods Zoon, God en Mens is, zijn zij evenwel niet twee maar één Christus, ja zelfs is Hij geheel en al Één; Hij is Één Persoon, want zoals ziel en lichaam één mens uitmaken, evenzo is God en Mens één Christus.' De voorlezer zei dat deze geloofsbelijdenis waarin die woorden staan, in de gehele christelijke wereld is aangenomen, ook door de rooms-katholieken.

Zij zeiden: 'Wat is er nog meer nodig? God de Vader en Hij zijn één zoals ziel en lichaam één zijn en aangezien dit zo is, zien wij, dat het Menselijke van de Heer Goddelijk is, omdat dit het menselijke van Jehovah is en verder dat men zich tot de Heer ten aanzien van het Goddelijk Menselijke moet wenden; en dat men zich zo en niet anders tot het Goddelijke kan wenden, dat de Vader wordt genoemd.' Dit besluit van hen werd door de engel bevestigd door tal van plaatsen uit het Woord, waaronder de volgende:

'Een Knaap is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, wiens naam is Wonderlijk, Raad, God, Held, Vader der eeuwigheid, Vredevorst', (Jesaja 9:5).

Bij dezelfde: 'Abraham kent ons niet, en Israël erkent ons niet; Gij Jehovah, zijt onze Vader, onze Verlosser van de eeuw aan is Uw naam', (Jesaja 63:16).

Ook bij Johannes: 'Jezus zei: die in Mij gelooft, gelooft in Hem die Mij gezonden heeft; en die Mij ziet, ziet Hem die Mij gezonden heeft', (Johannes 12:44, 45); Filippus zei tot Jezus: 'Toon ons de Vader, waarop Jezus tot hem zei: Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien; hoe zegt ge dan: Toon ons de Vader.

Gelooft gij niet dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is.

Gelooft Mij, dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is', (Johannes 14:8, 9, 10, 11); Jezus zei: 'Ik en de Vader zijn één', (Johannes 10:30).

Vervolgens: 'Al wat de Vader heeft is het Mijne, en al het Mijne is van de Vader', (Johannes 16:15); 17:15); tenslotte: 'Jezus zei: Ik ben de weg, de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij', (Johannes 14:16).

Hieraan voegde de voorlezer toe dat dergelijke dingen als hier uit de Heer over Zichzelf en over Zijn

Vader gezegd zijn, ook door de mens over zichzelf en over zijn ziel gezegd kunnen worden. Nadat ze dit gehoord hadden, zeiden allen met één mond en één hart, dat het Menselijke van de Heer Goddelijk is, en dat men zich tot Hem moest wenden om zich tot de Vader te wenden. Jehovah God heeft Zichzelf door dit Menselijke in de wereld gezonden en heeft Zich hierdoor voor de ogen van de mensen zichtbaar en op deze wijze toegankelijk gemaakt. Evenzo maakte Hij Zich zichtbaar en zo toegankelijk onder Menselijke vorm voor de Ouden, maar toentertijd door een engel. Maar aangezien deze vorm uitbeeldend was voor de Heer, die komen zou, waren alle dingen van de Kerk bij de Ouden van uitbeeldende aard. Daarna volgde de beraadslaging over de Heilige Geest, en eerst werd de voorstelling van velen aan het licht gebracht ten aanzien van God de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Deze bestond hierin dat God de Vader in de hoogte gezeten is en de Zoon aan Zijn rechterhand en dat zij de Heilige Geest van zich uitzenden, om de mensen te verlichten, te onderwijzen, te rechtvaardigen en te heiligen. Toen echter kwam er een stem uit de hemel: ‘Wij kunnen deze denkvoorstelling niet verdragen; wie weet niet dat Jehova God alomtegenwoordig is? Wie dit weet en erkent, zal ook erkennen, dat Hijzelf verlicht, onderwijst, rechtvaardigt en heiligt, en dat er geen bemiddelende God is naast Hem, en nog minder twee goden, van elkaar onderscheiden, als twee personen. Verwijdert daarom de vorige voorstelling die zinledig is, en neemt deze aan die juist is en u zult dit duidelijk inzien’.

Maar toen werd uit de groep rooms-katholieken, die naast het altaar van de tempel stond, een stem gehoord: ‘Wat is dan de Heilige Geest die in het Woord vermeld wordt bij de evangelisten, en bij Paulus, uit wie zoveel geleerden uit de geestelijkheid, vooral uit de onze, geleid worden, zoals zij zeggen? Wie loochent heden ten dage in de christelijke wereld de Heilige Geest en zijn werkingen?’ Hierop keerde een van hen, die op de tweede rij zat, zich om en zei: ‘U zegt dat de Heilige Geest een persoon op zichzelf is, en een God op zichzelf, maar wat is een van een persoon uitgaande en voortgaande persoon anders dan een uitgaande en voortgaande werking. Een persoon kan niet van een ander persoon uitgaan en voortgaan, maar de werking kan dat. Of wat is een van God uitgaande en voortgaande God anders dan het Goddelijke uitgaande en voortgaande.

Een God kan niet van een God door een andere God uitgaan en voortgaan, maar het Goddelijke kan dit uit de ene God.’ Nadat zij die op de stoelen zaten dit gehoord hadden, besloten ze eensgezind, dat de Heilige Geest niet een persoon op zichzelf is, dus ook geen God op zichzelf, maar dat het is, het Goddelijk Heilige, uitgaande en voortgaande vanuit de Enige, Alomtegenwoordige God, die de Heer is.

Hierop zeiden de engelen die bij de gouden tafel stonden waarop het Woord lag: ‘Goed! Men leest nergens in het Oude Testament dat de profeten het Woord gesproken hebben uit de Heilige Geest maar uit Jehova; en waar in het Nieuwe Testament de Heilige Geest wordt genoemd, daar wordt bedoeld het Goddelijke, voortgaande, dat is het Goddelijk verlichtende, lerende, levendmakende, hervormende en wederverwekkende.’

Daarna volgde nog een debat, nu met betrekking tot de Heilige Geest, en wel hierover: uit wie gaat het Goddelijke voort, dat onder de Heilige Geest wordt verstaan, vanuit de Vader dan wel vanuit de Heer.

Toen ze dit overwogen straalde een licht uit de hemel op hen, waardoor ze zagen dat het Goddelijk Heilige, waaronder de Heilige Geest wordt verstaan, niet uitgaat van de Vader door de Heer, maar vanuit de Heer uit de Vader.

Ter vergelijking, zoals bij de mens, wiens werkzaamheden niet uit de ziel voortgaan door het lichaam, maar vanuit het lichaam uit de ziel.

Dit bevestigde de engel die bij de tafel stond, door het volgende uit het Woord: ‘Hij, die de Vader

gezonden heeft, spreekt de woorden Gods, niet met mate gaf Hij Hem de Geest; de Vader heeft de Zoon lief, en heeft alle dingen in Zijn hand gegeven', (Johannes 3:34,35); 'Er zal een Rijsje uitgaan van de tronk van Isai, op Hem zal de Geest van Jehova rusten, de Geest van wijsheid en inzicht, de Geest van raad en sterkte', (Jesaja 11:1); 'Dat de Geest van Jehova op Hem gegeven was, en in Hem was', (Jesaja 42:1; 59:19,20; 61:1; Lucas 4:18); 'Wanneer de Heilige Geest gekomen zal zijn, die Ik u zenden zal uit de Vader', (Johannes 15:26); 'Die zal Mij verheerlijken, want Hij zal vanuit het Mijne nemen, en zal het u verkondigen; al wat de Vader heeft, is het Mijne; daarom heb Ik dit gezegd, dat Hij vanuit het Mijne zal nemen, en u verkondigen', (Johannes 16:14,15); 'Indien Ik heenga, zo zal Ik de Trooster tot u zenden', (Johannes 16:7); 'Dat de trooster de Heilige Geest is', (Johannes 14:26); 'De Heilige Geest was nog niet, want Jezus was nog niet verheerlijkt', (Johannes 7:39).

Maar na de verheerlijking blies Jezus op de discipelen, en zei tot hen: 'Neemt aan de Heilige Geest', (Johannes 20:22).

En in de Openbaring: 'Wie zal Uw naam niet verheerlijken, o Heer, want Gij alleen zijt heilig', (Openbaring 15:4).

Daar de Goddelijke werking van de Heer vanuit Zijn Goddelijke Alomtegenwoordigheid onder de Heilige Geest wordt verstaan, zo zei Hij, toen Hij met de discipelen over de Heilige Geest sprak, die Hij uit de Vader zenden zou, ook dit: 'Ik zal u geen wezen laten, Ik ga heen en kom tot u; en in die dag zult u erkennen, dat Ik in Mijn Vader ben, en Gij in Mij en Ik in u', (Johannes 14:18, 20, 28).

En kort voordat Hij uit de wereld heenging, zei Hij: 'Ziet, Ik ben met ulieden al de dagen, tot de voleinding der eeuw', (Mattheüs 28:20).

Nadat deze plaatsen aan hen waren voorgelezen, zei de engel: 'Vanuit deze en tal van andere plaatsen uit het Woord blijkt duidelijk, dat het Goddelijke, dat de Heilige Geest wordt genoemd, vanuit de Heer voortgaat uit de Vader.' Hierop zeiden zij die op de stoelen zaten: 'Dit is de Goddelijke Waarheid.' Tenslotte werd het volgende besluit vastgesteld: 'Uit de beraadslagingen in dit concilie hebben wij duidelijk ingezien, en erkennen wij bijgevolg als heilige Waarheid, dat in de Heer God Heiland Jezus Christus de Goddelijke Drievuldigheid is, namelijk het Goddelijke, het Begin van alles, wat de Vader wordt genoemd, het Goddelijk Menselijke, dat de Zoon wordt genoemd en het Goddelijke Voortgaande, dat de Heilige Geest wordt genoemd'.

Tezamen riepen ze uit dat in Christus al de volheid der Godheid lichamelijk woont, (Colossenzen 2:9).

Aldus is er één God in de Kerk.

Nadat dit besluit in dit grootse concilie genomen was, verhieven zij zich en de engelwachter kwam uit de schatkamer en bracht voor eenieder van hen, die op de stoelen gezeten hadden, schitterende kleren, hier en daar met gouddraad doorweven en hij zei: 'Neemt de bruiloftsklederen.' Toen werden ze met heerlijkheid naar de Nieuwe Christelijke Hemel geleid, waarmee de Kerk van de Heer op aarde, die het Nieuwe Jeruzalem is, verbonden zal zijn.

Einde van hoofdstuk 3

Lees [verder >>>](#)

Terug naar de [inhoudsopgave >>>](#)

Digitale uitgave – Swedenborg Boekhuis 2011.

Bron – www.swedenborg.nl